ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 17ης Ιουνίου 1999 *

Στην υπόθεση C-336/97,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Paolo Stancanelli, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον Claudio Tesauro, δικηγόρο Νεαπόλεως, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

κατά

Ιταλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπουμένης από τον καθηγητή Umberto Leanza, προϊστάμενο της υπηρεσίας διπλωματικών διαφορών του Υπουργείου Εξωτερικών, επικουρούμενο από τον Danilo Del Gaizo, avvocato dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ιταλίας, 5, rue Marie-Adélaïde,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη μερμνώντας για την κατάστρωση σχεδίων επείγουσας ανάγκης εφαρμοστέων εκτός του χώρου των εγκαταστάσεων, η βιομηχανική δραστηριότητα των οποίων έχει κοινοποιηθεί

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

σύμφωνα με το άρθρο 5 της οδηγίας 82/501/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1982, περί του κινδύνου ατυχημάτων μεγάλης εκτάσεως από ορισμένες βιομηχανικές δραστηριότητες (ΕΕ L 230, σ. 1), και μη προβλέποντας τη διενέργεια επιθεωρήσεων ή τη λήψη άλλων μέτρων ελέγχου, ανάλογα με τη μορφή της βιομηχανικής δραστηριότητας, κατά παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, και παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. J. G. Kapteyn, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini, J. L. Murray, H. Ragnemalm και R. Schintgen (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs

γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 4ης Φεβρουαρίου 1999,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 25ης Μαρτίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 26 Σεπτεμβρίου 1997, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 226 ΕΚ), προσφυγή, ζητώντας να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη μεριμνώντας για την κατάστρωση σχεδίων επείγουσας ανάγκης εφαρμοστέων εκτός του χώρου των εγκαταστάσεων, η βιομηχανική δραστηριότητα των οποίων έχει κοινοποιηθεί σύμφωνα με το άρθρο 5 της οδηγίας 82/501/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1982, περί του κινδύνου ατυχημάτων μεγάλης εκτάσεως από ορισμένες βιομηχανικές δραστηριότητες (ΕΕ L 230, σ. 1), και μη προβλέποντας τη διενέργεια επιθεωρήσεων ή τη λήψη άλλων μέτρων ελέγχου, ανάλογα με τη μορφή της βιομηχανικής δραστηριότητας, κατά παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, και παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ.

2 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, αυτής, η οδηγία 82/501 «αφορά την πρόληψη των ατυχημάτων μεγάλης εκτάσεως που είναι δυνατόν να προκληθούν από ορισμένες βιομηχανικές δραστηριότητες, καθώς και τον περιορισμό των συνεπειών τους για τον άνθρωπο και το περιβάλλον· αποβλέπει, κυρίως, στην προσέγγιση των διατάξεων που θεσπίζουν τα κράτη μέλη στον τομέα αυτό».

3 Το άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 82/501 δίδει τον ορισμό των όρων «βιομηχανική δραστηριότητα», «βιομήχανος», «ατύχημα μεγάλης εκτάσεως» και «επικίνδυνες ουσίες». Σύμφωνα με το στοιχείο β' αυτής της διατάξεως, ως βιομήχανος νοείται «κάθε άτομο που είναι υπεύθυνο για μια βιομηχανική δραστηριότητα».

4 Το άρθρο 3 της οδηγίας 82/501 προβλέπει:

«Τα κράτη μέλη θεσπίζουν τις αναγκαίες διατάξεις ώστε, για κάθε βιομηχανική δραστηριότητα που καθορίζεται στο άρθρο 1, ο βιομήχανος να είναι υποχρεωμένος να λαμβάνει όλα τα επιβαλλόμενα μέτρα για την πρόληψη των μεγάλης εκτάσεως ατυχημάτων και για τον περιορισμό των συνεπειών τους επί του ανθρώπου και του περιβάλλοντος.»

5 Το άρθρο 4 της οδηγίας 82/501 ορίζει:

«Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα απαραίτητα μέτρα ώστε κάθε βιομήχανος να είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ανά πάσα στιγμή στην αρμόδια αρχή, για τους σκοπούς των επαληθεύσεων που αναφέρονται στο άρθρο 7, παράγραφος 2, ότι προσδιόρισε τους υφισταμένους κινδύνους ατυχημάτων μεγάλης εκτάσεως, έλαβε τα κατάλληλα μέτρα ασφαλείας και πληροφόρησε, εκπαίδευσε και εξόπλισε τα άτομα που εργάζονται στον τόπο της εγκαταστάσεως για να εξασφαλίσει την ασφάλειά τους.»

6 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 82/501 προβλέπει ότι, υπό την επιφύλαξη του άρθρου 4, τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα ώστε ο βιομήχανος να είναι υποχρεωμένος να υποβάλλει κοινοποίηση στις κατά το άρθρο 7 αρμόδιες αρχές οσάκις, στα πλαίσια βιομηχανικής δραστηριότητας, εμπλέκονται ή είναι γνωστό ότι μπορούν να εμπλακούν, σε ποσότητες που καθορίζονται στο παράρτημα ΙΙΙ της οδηγίας, μία ή περισσότερες επικίνδυνες ουσίες από τις παρατιθέμενες στο εν λόγω παράρτημα ή οσάκις, στα πλαίσια βιομηχανικής δραστηριότητας, μία ή περισσότερες επικίνδυνες ουσίες, από τις παρατιθέμενες στο παράρτημα ΙΙ της οδηγίας, αποθηκεύονται σε ποσότητες καθοριζόμενες στο εν λόγω παράρτημα. Η κοινοποίηση πρέπει να περιλαμβάνει τα ακόλουθα στοιχεία σχετικά

α) με τις ουσίες που παρατίθενται αντίστοιχα στα παραρτήματα ΙΙ και ΙΙΙ,

β) με τις εγκαταστάσεις,

γ) με τυχόν περιπτώσεις ατυχήματος μεγάλης εκτάσεως, μεταξύ των οποίων ιδίως «κάθε πληροφορία που είναι απαραίτητη στις αρμόδιες αρχές για να μπορέσουν να καταρτίσουν σχέδια έκτακτης ανάγκης [εφαρμοστέων εκτός του χώρου] της εγκαταστάσεως σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1» [άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο γ', δεύτερη περίπτωση].

7 Το άρθρο 7 της οδηγίας 82/501 έχει ως εξής:

«1. Τα κράτη μέλη συνιστούν ή ορίζουν την αρχή ή τις αρχές που είναι αρμόδιες, λαμβάνοντας υπόψη την ευθύνη του βιομήχανου:

— (...)

— (...)

— να φροντίζουν για τη δημιουργία ενός σχεδίου επείγουσας ανάγκης και παρεμβάσεως [εφαρμοστέου εκτός του χώρου της] εγκαταστάσεως της οποίας η βιομηχανική δραστηριότητα έχει κοινοποιηθεί,

— (...)

2. Οι αρμόδιες αρχές διενεργούν, στα πλαίσια των εθνικών διατάξεων, επιθεωρήσεις ή λαμβάνουν άλλα μέτρα ελέγχου ανάλογα με τη μορφή της αναφερόμενης δραστηριότητας.»

8 Σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 1, της οδηγίας 82/501, τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα συμμορφώσεώς τους προς την οδηγία το αργότερο έως τις 8 Ιανουαρίου 1984 και ενημερώνουν πάραυτα επί του θέματος την Επιτροπή. Δυνάμει της παραγράφου 2 της ίδιας διατάξεως, τα κράτη μέλη ανακοινώνουν επίσης στην Επιτροπή τις διατάξεις εσωτερικού δικαίου που θεσπίζουν στον διεπόμενο από την οδηγία τομέα.

9 Η οδηγία 82/501 μεταφέρθηκε στην ιταλική έννομη τάξη με το προεδρικό διάταγμα 175 της 17ης Μαΐου 1988 [*GURI* (Επίσημη Εφημερίδα της Ιταλικής Δημοκρατίας) αριθ. 127 της 1ης Ιουνίου 1988, σ. 3, στο εξής: προεδρικό διάταγμα 175/88].

10 Η Επιτροπή, στην οποία κοινοποιήθηκε το προεδρικό διάταγμα 175/88, θεώρησε την εφαρμογή της οδηγίας 82/501 στην Ιταλία ελλιπή. Υπό τις περιστάσεις αυτές, με έγγραφο της 27ης Σεπτεμβρίου 1991, κάλεσε τις ιταλικές αρχές να της παράσχουν περισσότερες πληροφορίες αφορώσες την εφαρμογή της οδηγίας, ιδίως δε ως προς το άρθρο 7, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, και παράγραφος 2.

11 Με έγγραφο της 14ης Ιανουαρίου 1992, το ιταλικό Υπουργείο Περιβάλλοντος διευκρίνισε συναφώς ότι είχε λάβει από τους βιομηχάνους τις απαιτούμενες κοινοποιήσεις για 210 περίπου βιομηχανικούς τόπους, ήτοι σχεδόν για 710 εγκαταστάσεις ή αποθήκες, αλλ' ότι, λόγω της εκπρόθεσμης μεταφοράς της οδηγίας στο ιταλικό δίκαιο και του μεγάλου αριθμού των κοινοποιηθεισών βιομηχανικών δραστηριοτήτων, η κατά το άρθρο 7 υλοποίηση των σχεδίων επείγουσας ανάγκης και των δραστηριοτήτων επιθεωρήσεως και ελέγχου βρισκόταν σε εξέλιξη αλλά δεν είχε ακόμη ολοκληρωθεί.

12 Εκτιμώντας την ανωτέρω απάντηση ως μη ικανοποιητική και θεωρώντας ότι, ιδίως, όσον αφορά το άρθρο 7 αυτής, η οδηγία 82/501 εξακολουθούσε να μην εφαρμόζεται ορθά, η Επιτροπή απηύθυνε στις 27 Νοεμβρίου 1992 στην Ιταλική Κυβέρνηση έγγραφο οχλήσεως προκειμένου η τελευταία να της υποβάλει τις παρατηρήσεις της συναφώς εντός δίμηνης προθεσμίας.

13 Η Ιταλική Κυβέρνηση δεν έδωσε άμεση συνέχεια στο εν λόγω έγγραφο οχλήσεως, ενημέρωσε όμως, με έγγραφο της 3ης Μαρτίου 1994, την Επιτροπή επί του ότι ο εθνικός οργανισμός προστασίας του περιβάλλοντος, ο οποίος ιδρύθηκε με τον νόμο περί μετατροπής του νομοθετικού διατάγματος 496 της 4ης Δεκεμβρίου 1993 (*GURI* αριθ. 285 της 4ης Δεκεμβρίου 1993, σ. 40), θα ανελάμβανε τις προβλεπόμενες από το προεδρικό διάταγμα 175/88, όπως τροποποιήθηκε με το νομοθετικό διάταγμα 13, της 10ης Ιανουαρίου 1994 (*GURI* αριθ. 6 της 10ης Ιανουαρίου 1994, σ. 14), δραστηριότητες ελέγχου.

14 Ελλείψει οποιασδήποτε άλλης ανακοινώσεως σχετικά με την εφαρμογή των προβλεπομένων ιδίως από το άρθρο 7 της οδηγίας 82/501 υποχρεώσεων, η Επιτροπή απηύθυνε στις 21 Νοεμβρίου 1995 προς την Ιταλική Κυβέρνηση αιτιολογημένη γνώμη, καλώντας την να λάβει τα απαιτούμενα μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί εντός προθεσμίας δύο μηνών από της κοινοποιήσεώς της.

15 Με έγγραφο της 21ης Μαΐου 1997, η Ιταλική Κυβέρνηση απάντησε στην αιτιολογημένη γνώμη της Επιτροπής, πληροφορώντας την ότι από την ημερομηνία αυτή είχαν, σύμφωνα με τις διατάξεις του προεδρικού διατάγματος 175/88, καταρτιστεί 110 σχέδια επείγουσας ανάγκης εφαρμοστέων εκτός του χώρου της εγκαταστάσεως έναντι των 443 που έπρεπε να είχαν θεσπιστεί, ενώ διενεργήθηκαν επιθεωρήσεις σε 179 εγκαταστάσεις. Ακολούθως, με σημείωμα της 8ης Ιουλίου 1997, οι ιταλικές αρχές κοινοποίησαν στην Επιτροπή το κείμενο του νόμου 137 της 19ης Μαΐου 1997 (*GURI* αριθ. 120 της 26ης Μαΐου 1997, σ. 4), περί ρυθμίσεως των συνεπειών των τροποποιητικών του προεδρικού διατάγματος 175/88 νομοθετικών διαταγμάτων.

16 Εκτιμώντας ότι, παρά ταύτα, η οδηγία 82/501 εξακολουθούσε να μην εφαρμόζεται ορθά στην Ιταλία, τουλάχιστον όσον αφορά το άρθρο 7 αυτής, η Επιτροπή άσκησε την παρούσα προσφυγή.

17 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, παρά την έκδοση του προεδρικού διατάγματος 175/88 και των μετά ταύτα τροποποιήσεών του, δεν έχουν καταστρωθεί όλα τα εφαρμοστέα εκτός του χώρου των εγκαταστάσεων σχέδια επείγουσας ανάγκης και παρεμβάσεως, η κατάρτιση των οποίων απαιτείται από το άρθρο 3, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας 82/501, και δεν πραγματοποιήθηκαν όλες οι προβλεπόμενες στο άρθρο 7, παράγραφος 2, επιθεωρήσεις ούτε

ελήφθησαν τα λοιπά μέτρα ελέγχου. Υπογραμμίζει ότι, με το έγγραφο της 14ης Ιανουαρίου 1992, η ίδια η Ιταλική Κυβέρνηση αναγνώρισε ότι υπήρξε καθυστέρηση κατά την υλοποίηση των εν λόγω σχεδίων επείγουσας ανάγκης, επιθεωρήσεων και μέτρων ελέγχου.

18 Η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι, για την ορθή εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων της οδηγίας 82/501, απαιτείται απλώς και μόνον τα κράτη μέλη να ορίζουν τις αρμόδιες αρχές που είναι επιφορτισμένες να φροντίζουν ώστε να καταρτιστούν τα σχέδια επείγουσας ανάγκης και παρεμβάσεως, να διενεργούν τις επιθεωρήσεις και να λαμβάνουν μέτρα ελέγχου. Ισχυρίζεται ότι, ακόμη και αν η αποτελεσματική προετοιμασία των σχεδίων επείγουσας ανάγκης και η υλοποίηση στην πράξη των επιθεωρήσεων και ελέγχων συνιστούν επιδιωκόμενο από την οδηγία 82/501 στόχο, δεν αποτελούν αφ' εαυτών συγκεκριμένες υποχρεώσεις που επιβάλλει η οδηγία στα κράτη μέλη, αλλ' εμφανίζονται απλώς ως λογική συνέπεια της εφαρμογής της στην πράξη.

19 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά το άρθρο 5, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 10, πρώτο εδάφιο, ΕΚ), τα κράτη μέλη λαμβάνουν κάθε γενικό ή ειδικό μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίσει την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την παρούσα Συνθήκη ή από πράξεις των οργάνων της Κοινότητας. Μεταξύ των πράξεων αυτών περιλαμβάνονται οι οδηγίες, οι οποίες, σύμφωνα με το άρθρο 189 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 249 ΕΚ), δεσμεύουν κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνονται ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, η οικεία υποχρέωση σημαίνει ότι κάθε ένα από τα κράτη προς τα οποία απευθύνεται μια οδηγία οφείλει να λάβει, στο πλαίσιο της εσωτερικής έννομης τάξεως του, όλα τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να εξασφαλίσει την πλήρη εφαρμογή της οδηγίας σύμφωνα με τον επιδιωκόμενο στόχο της (βλ. απόφαση της 25ης Ιουλίου 1991 στην υπόθεση C-208/90, Emmott, Συλλογή 1991, σ. I-4269, σκέψη 18).

20 Όπως προκύπτει από το άρθρο 1 της οδηγίας 82/501 και όπως επιβεβαίωσε το Δικαστήριο με την απόφαση της 20ής Μαΐου 1992 στην υπόθεση C-190/90, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών (Συλλογή 1992, σ. I-3265, σκέψη 18), ο σκοπός της οδηγίας συνίσταται, ιδίως, στη θέσπιση των αναγκαίων μέτρων για την πρόληψη των ατυχημάτων μεγάλης εκτάσεως που προκαλούν ορισμένες βιομηχανικές δραστηριότητες και για τον περιορισμό των συνεπειών τους.

21 Προς τούτο, η οδηγία 82/501 όχι μόνον προβλέπει υποχρεώσεις που τα κράτη μέλη οφείλουν να επιρρίψουν στους βιομηχάνους, όπως είναι οι υποχρεώσεις που απορρέουν από τα άρθρα 3, 4 και 5, αλλ' επιβάλλει επίσης ορισμένες υποχρεώσεις ευθέως στα κράτη μέλη, όπως είναι οι επίδικες στην προκειμένη περίπτωση υποχρεώσεις του άρθρου 7, παράγραφοι 1 και 2.

22 Επιπλέον, όπως προκύπτει ρητώς από τα άρθρα 4 και 5 της οδηγίας 82/501, οι υποχρεώσεις με τις οποίες βαρύνει τους βιομηχάνους θεωρούνται ως συντείνουσες στην εκπλήρωση εκείνων που υπέχουν τα κράτη μέλη από το άρθρο 7.

23 Πράγματι, αφενός, προκειμένου να επιτραπεί στις αρμόδιες αρχές που ορίζουν τα κράτη μέλη, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7 της οδηγίας 82/501, να καταστρώσουν τα εφαρμοστέα εκτός του χώρου των εγκαταστάσεων σχέδια επείγουσας ανάγκης, όπως ορίζει το άρθρο 7, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο γ', δεύτερη περίπτωση, προβλέπει ότι μεταξύ των πληροφοριών που αφορούν τις ενδεχόμενες περιπτώσεις ατυχημάτων μεγάλης εκτάσεως που οι βιομήχανοι οφείλουν να γνωστοποιούν στις εν λόγω αρμόδιες αρχές περιλαμβάνεται και οποιαδήποτε πληροφορία είναι αναγκαία για την κατάρτιση των εν λόγω σχεδίων.

24 Αφετέρου, για τους σκοπούς των κατά το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας 82/501 επαληθεύσεων, το άρθρο 4 καθιερώνει την υποχρέωση των βιομηχάνων να αποδεικνύουν ανά πάσα στιγμή στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών ότι έχουν προσδιορίσει τους υφισταμένους κινδύνους ατυχημάτων μεγάλης εκτάσεως και έχουν λάβει τα κατά την ανωτέρω διάταξη μέτρα.

25 Επομένως, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι ο στόχος ο οποίος έγκειται στην πρόληψη των ατυχημάτων μεγάλης εκτάσεως και στον περιορισμό των συνεπειών τους, στόχος που η οδηγία 82/501 επιδιώκει με τα εξαγγελλόμενα μέτρα, θα υπήρχε κίνδυνος να υπονομευθεί σε μεγάλο βαθμό αν τα κράτη μέλη είχαν τη δυνατότητα να περιορίζονται στη σύσταση ή στον ορισμό των αρμοδίων αρχών για την κατάρτιση των εφαρμοστέων εκτός του χώρου των εγκαταστάσεων σχεδίων έκτακτης ανάγκης και για τη διενέργεια των επιθεωρήσεων και ελέγχων, χωρίς να φροντίζουν ώστε τα οικεία σχέδια και οι επιθεωρήσεις να εφαρμόζονται στην πράξη.

26 Όπως προκύπτει από την απάντηση της Ιταλικής Δημοκρατίας στην αιτιολογημένη γνώμη, η οποία έπεται της προθεσμίας που της είχε ταχθεί προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις που απορρέουν από την οδηγία 82/501, κατά την εν λόγω ημερομηνία μόνον 110 σχέδια επείγουσας ανάγκης εφαρμοστέα εκτός του χώρου των εγκαταστάσεων είχαν καταστρωθεί επί συνόλου 443 που έπρεπε.

27 Επίσης, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, μολονότι η Ιταλική Δημοκρατία, αμυνόμενη, ισχυρίστηκε ότι ο αριθμός των βιομηχανικών εγκαταστάσεων οι οποίες, μετά την κοινοποίησή τους στις αρμόδιες αρχές δυνάμει της οδηγίας 82/501, έπρεπε να αποτελέσουν αντικείμενο επιθεωρήσεων και άλλων μέτρων ελέγχου ανέρχεται μόλις σε 391 αντί των 710, αριθμού που είχε αναφέρει στο από 14 Ιανουαρίου 1992 έγγραφό της, αναγνωρίζει παράλληλα ότι στην πραγματικότητα είχαν επιθεωρηθεί μόλις 220 εγκαταστάσεις.

28 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να γίνει δεκτή η προσφυγή της Επιτροπής και να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη μεριμνώντας για την κατάστρωση σχεδίων επείγουσας ανάγκης εφαρμοστέων εκτός του χώρου των εγκαταστάσεων, η βιομηχανική δραστηριότητα των οποίων κοινοποιήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 5 της οδηγίας 82/501, και μη προβλέποντας τη διενέργεια επιθεωρήσεων ή τη λήψη άλλων μέτρων ελέγχου, ανάλογα με τη μορφή της βιομηχανικής δραστηριότητας, κατά παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, και παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.

Επί των δικαστικών εξόδων

29 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Επειδή η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της Ιταλικής Δημοκρατίας και δεδομένου ότι η τελευταία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Η Ιταλική Δημοκρατία, μη μεριμνώντας για την κατάστρωση σχεδίων επείγουσας ανάγκης εφαρμοστέων εκτός του χώρου των εγκαταστάσεων, η βιομηχανική δραστηριότητα των οποίων κοινοποιήθηκε δυνάμει του άρθρου 5 της οδηγίας 82/501/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1982, περί του κινδύνου ατυχημάτων μεγάλης εκτάσεως ορισμένων βιομηχανικών δραστηριοτήτων, και μη προβαίνοντας στη διενέργεια επιθεωρήσεων ή στη λήψη μέτρων ελέγχου, ανάλογα με τη μορφή της βιομηχανικής δραστηριότητας, κατά παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, και παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.**

2) **Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.**

Kapteyn Mancini Murray

Ragnemalm Schintgen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Ιουνίου 1999.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

P. J. G. Kapteyn